

tighed kan bestride Politimesterembeder, saaledes at der ikke blot ikke kan rejses nogen Indvending imod dem, men saaledes, at de endogsaa kan vinde Krav paa Anerkendelse. Det tvivler jeg slet ikke paa, og der er heller ingen Grund til at tro, at man skulde faa mindre dygtige Mænd, da det beror paa Regeringen, hvem man vil udnævne til Politimestre, og de ringere vil man naturligvis ikke tage. Jeg tror derfor ikke, at der her vil rejse sig nogen principiel Strid som den, der bestaar mellem Underretssagførerne og Retsplejeudvalget. Men hvad der kunde vække Betænkelighed, var det, at man her indfører nye Konkurrenter til de Mænd, der indtil nu har forberedt sig til at overtage saadanne Embeder, og som har haft god Grund til at vente, at disse Embeder vilde blive forbeholdt dem. Nu er Forholdet det, som det er blevet nævnt i Folketinget, at vi efterhaanden er kommet meget højt op med Hensyn til den Alder, i hvilken Folk bliver ansat som Retsbetjente, idet vi er kommet nær op ved de 50 Aar, og det er sikkert for højt. Siden Retsreformens Vedtagelse har man haabet paa, at dette skulde forandres, at man nu skulde kunne opnaa at faa Embede i en betydelig yngre Alder. Det blev nævnt, da vi behandlede Retsreformen, at Folk nu skulde kunne blive Politimestre i en Alder af et Par og tredive Aar og Dommere, naar de var i Fyrrerne. Jeg vil finde, at det vilde være overordentlig rigtigt. Det er naturligt og rimeligt, at Folk kommer i de smaa Embeder i en ung Alder, medens de endnu er i Besiddelse af Modtagelighed og Elasticitet. Jeg tror, at det vilde være gavnligt for hele den fremtidige Virksomhed. Men det, man senere har hørt Klage over, er da heller ikke paa nogen Maade det, at man fik for unge Embedsmænd, men det er det, at det alligevel viste sig, at Embedsmændene vilde blive alt for gamle, at de vilde være naaet op i en for høj Alder, inden de kunde faa selv de smaa Politimesterembeder. Det har derfor overrasket mig at se, at man nu mener, at man ikke blot ikke kommer højt op i Alderen med de juridiske Kandidater, men at man end ikke blandt disse vil have tilstrækkelige Emner til at besætte Politimesterembederne, saa man ogsaa maa tage de danske Jurister med. Men i den Henseende bøjer jeg mig naturligvis for det, der er kommet fra Administrationen, fra den højtærede Minister. Naar den højtærede Minister siger, at Forholdet virkelig har udviklet sig saaledes paa Grund af den Maade, hvorpaa det juridiske Studium har

udviklet sig, og maaske ogsaa paa Grund af forestaaende glædelige Begivenheder, at man ikke kan faa Embederne tilstrækkelig godt besat med de juridiske Kandidater, ja, saa er jeg for mit Vedkommende ogsaa villig til at give Regeringen den Bemyndigelse, som forlanges. Det er jo endda ikke en Bemyndigelse for al Fremtid til at ansætte danske Jurister som Politimestre, men kun en Bemyndigelse til at gøre det i den nærmeste Fremtid, hvor Vanskelighederne paa Grund af Mangelen paa Emner særlig skulde gøre sig gældende. Det kan jeg altsaa gaa med til, og jeg tvivler ikke om, at den højtærede Minister vil vide at finde de rette Folk til at beklæde Embederne.

Efter at jeg nu altsaa har gjort de Bemærkninger, hvortil jeg kunde finde Anledning med Hensyn til nogle af Lovforslagets Paragraffer, vil jeg slutte med at udtale Ønsket om, at vi gennem den Udvalgsbehandling, som skal finde Sted, vil kunne naa og naa meget hurtigt til en tilfredsstillende Ordning. Det er sikkert ønskeligt, at vi faar en Reform som den, der her er Tale om, og det er ogsaa ønskeligt, at vi faar den hurtigt, for at de Myndigheder, som skal gennemføre Retsreformen, kan komme til at arbejde dermed. Jeg haaber, at der snart maa fremkomme et saadant Resultat af Udvalgets Arbejde.

Saa vil jeg blot endnu gøre een lille Henstilling til den højtærede Justitsminister eller rettere slutte mig til en Henstilling, som er fremkommet i Folketinget, den nemlig, at naar nu denne Lov bliver vedtaget, at da Retsplejeloven ved første Lejlighed kunde blive optrykt i den Skikkelse, den nu faar. Jeg vil ikke forlange, at man skal kassere alle de Tryksager, man har, det vilde jo være et Spild af Arbejde og Penge, men jeg ønskede, at man havde Opmærksomheden henvendt paa, at man, naar man i Fremtiden skulde optrykke Reform-Loven, fik Adgang til at optrykke Retsplejelovene i deres endelige Skikkelse, saaledes at Folk ikke skal være henviste til enten at skrive til eller ogsaa at slaa frem og tilbage i de to Love. Naa, dette er imidlertid noget, som jeg ikke lægger større Vægt paa. Den højtærede Minister behøver kun at sige, at han ikke synes, at det er praktisk, saa skal han ikke høre mere fra mig i den Henseende, thi Ulejligheden ved at skrive til eller slaa om fra den ene Lov til den anden er dog i alt Fald til at overkomme.

Steincke: Hvis man ikke vidste, at Retsplejeloven var paa 1043 Paragraffer,